

POV er et uafhængigt non-profit medie, der er åbent for alle og støttet af vores læsere.

Vi vil ikke lukke vores indhold inde bag en betalingsmur.

Hvis du har mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb, kan du hjælpe os med fortsat at udkomme.

Det kan du nemt og direkte med Visa eller Mastercard ved at klikke her:

50 kr./md.

100 kr./md.

POV. INTERNATIONAL
NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGBREV HVER FREDAG

Ramen Shop – en lækkerbissen fra Culinary Cinema

af **Frederik Bojer Bové**

Publiceret 23/03/2019 i Film/Kultur/Mad

os ind i en *feelgood*-historie fyldt med lækker mad, men fortæller også om verdenshistoriske begivenheder vi ellers ikke hører så meget om. Og så hæfter den sig fast med en subtil og gennemført æstetik.

Når man ser mange festivalfilm, så værner man sig efterhånden til de der opslag før filmene, der fortæller, at en film har været i Berlin eller Venedig eller – nok den oftest sete i danske biografer – at den har været ‘*Sélection Officielle. COMPETITION. Festival de Cannes.*’ Eric Khoos film *Ramen Shop* har en ret sjældent set en af slagsen: Den deltog i Berlinale-programmet der hedder ‘Culinary Cinema’. De får ikke ret ofte premiere i danske biografer, men hvis man kan lide

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

hans far også dør, rejser han til Singapore, som hans mor kom fra, hvor hans forældre mødte hinanden, og hvor han møder den søde madblogger Miki. Masato tager også kontakt til sin mors familie, men hans bedstemor har ikke lyst til at møde ham. At forstå hvorfor kræver at Masato sætter sig helt ind i forhistorien for både sin familie og begge sin nationaliteter. At forstå filmen kræver nok også, vi forsøger det samme:

Ramenshop Trailer Biografpremiere den 21 ...

Historisk baggrund

Eric Khoo præsenterer selv Singapore – en østat syd for Malaya-halvøen og knudepunkt mellem det Indiske Ocean og Stillehavet – som en art sammenkogt ret, en blandingskultur af inspiration fra både Indien, Kina og Japan såvel som fra den britiske kolonimagt, der styrede landet indtil 1965.

Forgotten Wars, der fortæller om det koloniserede Indien, Burma og Malaya. Allerede på side 1 gør de klart, hvor unik en historie det er: Måden det britiske imperium kollapsede på, efter at Japan invaderede i 1941 og '42 kan ifølge dem kun sammenlignes med Alexander den Stores invasion af det persiske storrige. For ganske mange år siden. Så overvældende, voldsom, altomvæltende en historie er det. Og vi lærer intet om det i Vesten.

Singapore var en af de mest angloficerede byer i det britiske imperium, så vidt at en besøgende i 1935 bemærkede: *'Den er præcis som Liverpool. Bortset fra at der er flere kinesere i Liverpool.'* Singapore havde højhuse, biografer, forlystelsesparker, og så var det fra 'Fortress

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

“

Måden det britiske imperium kollapsede på efter at Japan invaderede i 1941 og '42 kan kun sammenlignes med Alexander den Stores invasion af det persiske storrige

Det er på den baggrund, man skal forstå, hvorfor det var så stort et traume, da Japan invaderede i december '41 – samtidig som angrebet på Pearl Harbor – og blot et par måneder senere havde tvunget briterne til at overgive sig. Europæere stak af og overlod den asiatiske befolkning, som de ellers havde lovet at passe på, til japanernes nåde. General Tomoyuki Yamashita mente, den kinesiske befolkning var en sikkerhedstrussel – Japan havde været i krig med Kina siden 1937 – hvorfor store dele af denne etniske gruppe blev massakreret. Præcis hvor mange finder vi nok aldrig ud af.

Derefter fulgte en historie om stor uro efterfulgt af forbløffende stabilitet – kommunistisk guerillaoprør i halvtredserne, raceuligheder mellem kinesere og malayer, en kort union med Malaysia og endelig uafhængighed i 1965 under landsfaderen Lee Kuan Yew, der sad som premierminister indtil 1990. Lee Kuan Yew bragte stabilitet, liberalisering og økonomisk fremgang til det lille, tætbefolkede land. Men han bragte ikke nogen filmindustri. Først i halvfemserne begyndte landet så småt at lave sine egne film, og her er Eric Khoo det helt store navn.

Khoos debut *Mee Pok Man* var en af de allerførste film fra Singapore, da den blev udsendt i 1995. Hans *12 Storeys* fra '97 var den første film fra Singapore, der kom til en sidekonkurrence i Cannes, mens hans *My Magic* fra 2008 var den første i hovedkonkurrence.

Khoo har også fokuseret på minoriteter og Singapores komplekse multinationale historie. *Be With Me* var en af Singapores første *queer*-film. *In My Room* blev markedsført som Singapores første erotiske film (eh, jeg tvivler, en eller anden dude med et videokamera må have lavet noget før). *My Magic* var på det tamilske sprog, mens den animerede *Tatsumi* var en japansksproget biopic om manga-forfatteren Yoshiro Tatsumi. Hans film er omfavnende, men samtidig

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker.
[Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Selvom Eric Khoo er en kendt instruktør, hvis værker har haft ret stor succes på europæiske festivaler, så føles *Ramen Shop* alligevel mere fremmedgørende end de seneste kunsthjælp fra f.eks. Hirokazu Kore-eda eller Lee Chang-dong. I stedet minder den mig om mere *mainstream* japanske kulturprodukter, såsom anime eller Netflix-serien *Terrace House*. Personerne har en overtydelig måde at snakke sammen på, og underlægningsmusikken er overordentlig sentimental hele vejen igennem – og opnår så til sidst et endnu højere niveau af sentimentalitet, som er rent ud sagt forbløffende.

Det er nærliggende at tænke, at *Ramen Shop* ikke er lavet til europæere men til mennesker i Singapore og Japan, hvilket filmens originaltitel *Ramen Teh* måske også antyder – i Danmark har man fjernet ordet 'Teh', et ord for en speciel singaporeansk svinekødssuppe, som ikke er så kendt på disse breddegrader. Filmen fremstår som en restaurant, hvor turister som os er velkomne omend ikke kernekunder. Men er det ikke også som regel de restauranter, der er bedst?

“

Eric Khoo er en veteran, og *Ramen Shop* er en film fra en mand, der ved præcis, hvad han laver og ikke behøver de store armbevægelser længere.

mellem-afstand og gerne lidt skævt på, med en afdæmpet, rolig klipning. Det hele er holdt lidt på afstand, uden at æstetikken gør så meget væsen af sig, omend det er en fornemt gennemarbejdet æstetik. Når f.eks. Masatos far dør, så ser vi bare, at han mangler bag disken – og så klippes der til et panoramabillede af den lille by, mens vi hører en ambulance bevæge sig. Som et stille suk snarere end en stor grædetur.

Samme effekt kommer, når Masato tager på et museum, der mindes den japanske besættelse, hvor han sorgfuld lytter til vidnesbyrd om forfærdelige forbrydelser. Kameraet holder sig helt stille, mens vi hører en forfærdelig historie og ser en ung mand reagere derpå. Det er knugende og ret fantastisk i al sin enkelthed. Eric Khoo er en veteran,

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

~ ~ ~
familiære såvel som socio-historiske – og om at komme overens med komplicerede blandingsprodukter. Som man kender dem fra det sydøstasiatiske køkken. Helt essentielt så er det først og fremmest en film, der er lavet for at hjælpe singaporeanere og japanere og andre folk, der fortsat lever med et gigantisk traume, vi på vore breddegrader intet aner om. Det er en fremragende film, og at vi også i Danmark får lov til at se den, er en gave.

Og så er maden så helt ubegribelig lækker at se på. Jeg vil have Ramen Teh!

Foto-credit: Another World Entertainment

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

#FILM

ERIC KHOO

HISTORIE

SINGAPORE

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE
INTERESSERET I FØLGENDE:

Sunset – en smuk
rekonstruktion
af en svunden
epoke

Da Bøffen
mosede Bananen
– løbeduellen på
de sjællandske
landeveje i 1908

Lazzaro den
Lykkelige – en
art mirakuløs
realisme,
nærmest
dokumentarisk
men stadig

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker.
[Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

S T Ø T P O V

POV har ikke nogen betalingsmur, men vi har brug for støtte fra vores læsere.

Støt POV som abonnent

Har du mulighed for at støtte POV med et fast månedligt beløb på 25, 50, eller 100 kr., kan du gøre det direkte med Visa eller Mastercard.

Det er nemt og hurtigt, og aftalen kan opsiges med øjeblikkelig virkning.

25 kr.

50 kr.

100 kr.

